

ת"פ 37744/10/17 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד סעיד בן שקיר שנאן, לואי בן מוניב חנג'ר

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ט שבט תש"פ
24 פברואר 2020

ת"פ 37744-10-17 מדינת ישראל נ' שנאן ואח'
תיק חיצוני: 6550/16

לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ מתמחה שרונה שטאובר

נגד
הנאשמים

1. סעיד בן שקיר שנאן ע"י ב"כ עו"ד סנא וענאן חיר
 2. לואי בן מוניב חנג'ר
- ע"י ב"כ עו"ד ראיף ביבאר

פסק דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשמים שלפני נותנים את הדין בגין עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות (בחבורה), בניגוד לסעיף 382(א), בנסיבות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, בהן הודו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון, בהיותם סוהרים בבית הסוהר "אוהלי קידר" (הנאשם 1 - סמל אגף והנאשם 2 - סוהר), בתאריך 14.08.16, בסמוך לשעה 19:35, נתגלע ויכוח בין האסיר ש.ח. (להלן: "המתלונן"), לבין אסיר אחר, והשניים החלו להתקוטט.

בעקבות האמור, הגיע הסוהר לתא המתלונן, במטרה להפריד בין הניצים, והזעיק למקום סוהרים נוספים.

בהמשך, הובהל המתלונן, על ידי הנאשמים וסוהרים נוספים, כשהוא כבול באזיקים, למרפאת בית הסוהר לשם קבלת טיפול רפואי. בסמוך לכניסה למרפאה - החלו הנאשמים, בצוואת, לתקוף את המתלונן, בכך שהפילוהו על הרצפה והיכוהו בכל חלקי גופו בבעיטות ובאגרופים.

למתלונן נגמרו חבלות ובין היתר - שריטה מדממת מעל עינו השמאלית והוא הוכנס למרפאה כשהוא פצוע ומדמם.

עמוד 1

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשמים הופנו לחקירת שירות המבחן למבוגרים, טרם הרשעתם.

ההסדר לא כלל הסכמות לעניין העונש, אך הוסכם, כי שירות המבחן התבקש לבחון שאלת הרשעת הנאשמים בדין. עם זאת, הצהירה התביעה, כי תעמוד על הרשעתם.

ראיות לעונש

מטעם התביעה, לא הוגשו מוצגים לעניין העונש, אך התביעה ביקשה, להשמיע לעדות את המתלונן.

בחקירתו הראשית, סיפר המתלונן, כי היה שפוט לשנתיים בגין עבירת מין (לדבריו: "נשיקה ללחי" שנתן לשכנתו בלבד).

לדבריו, נאלץ לשהות באגף "טעוני הגנה", בעקבות כך שהיו אסירים, שלא היו מעוניינים "לשבת" עם עברייני מין.

המתלונן הובא לעדות לאחר שכבר השתחרר ממאסרו, אם כי נעצר שוב, עד תום ההליכים, בגין הפרת תנאי פיקוח.

המתלונן טען, כי הסניגוריה הציבורית פעלה בניגוד לחוק ולא ייצגה אותו כראוי.

לדברי המתלונן, כל שאירע בתא בו שהה, היה ויכוח בינו לבין אסיר נוסף, שהגיע להרמת קול ולדחיפות, לא יותר מזה, אך אחד הסוהרים לחץ על לחצן המצוקה ואז הגיע צוות סוהרים ואזק אותו.

לדבריו, חש שמתנהגים אליו בצורה ברוטלית ומושכים אותו בכוח עם האזיקים, תוך שמסרו לו, כי עליו ללכת למרפאה, לבדיקת מצבו, למרות שלטענתו, לא נגרמו לו חבלות מהאסיר עמו התעמת.

לדבריו, היה חלש, היות שמדובר היה ביום צום - תשעה באב, והוא שומר מצוות למרות שאינו חובש כיפה.

לדבריו, ככל הנראה בשל כך, שהאסיר עמו התקוטט - מוכר למודיעין ומסייע לרשויות הכלא - הותקף על ידי הנאשמים, במכות בכל חלקי גופו כשהוא אזוק ושאינו מסוגל להגן על עצמו. עוד טען, כי הוכה באמצעות מכשיר קשר.

המתלונן טען, כי מאז המקרה סובל מכאבי ראש "נועזים מאד" ("צ"ל: "עזים"), חרדות, מתעורר בלילה, אפו נשבר וקשה לו לנשום.

בחקירתו הנגדית אישר, כי נשפט למאסר גם בגין עבירות נוספות, בין היתר - תקיפת שוטרים, הכשלה או העלבה של עובד ציבור, איומים, וזאת מעבר לעבירה של מעשה מגונה בכח.

עוד אישר, כי במהלך מאסרו - נתפס בהפרות משמעת שונות, בין היתר - נתפס מחזיק סכין גילוח בתוך מדי האסיר (לטענתו - לא היה שלו); קטטה עם אסירים אחרים (לטענתו - נדרש להשתתף בקטטה כדי להגן על עצמו); תקיפת סוהרים.

כן אישר המתלונן, כי הגיש תלונה על מפקח עברייני המין מיחידת "צור", משום לשטענתו - תקף אותו.

כשעומת עם העובדה, שהקטטה בה השתתף, כאשר הוצא מתאו - היתה קטטה אלימה והסוהר, שניסה להפריד בין הניצים, אף נפצע בעצמו ונדרש לטיפול רפואי, השיב, כי אינו בטוח בכך, אך התקיפה תועדה במצלמות.

המתלונן אישר, כי כשהגיע למרפאה - סירב לקבל טיפול רפואי, לטענתו - היות שאין שם האמצעים הנדרשים לתפירת החתך.

לטענתו - מפקד הכלא הוא העומד מאחורי האירועים כלפיו.

לטענתו, הסיק, כי הוכה באמצעות מכשיר קשר, מתוך טיב החבלה, שנגרמה לו.

כאן המקום לציין, כי בית המשפט לא יקח בחשבון כל נתון מתוך העדות שנמסרה, החורג מהאמור בכתב האישום המתוקן.

בסיום חקירתו הנגדית - נשאל המתלונן, האם מוכן לסלוח לנאשמים, שהסתבכו באירוע בודד, והשיב, כי סולח להם.

להשלמת התמונה יאמר, כי בטרם מתן גזר הדין - העביר המתלונן, על דעת עצמו, מכתב לתיק בית המשפט (הועבר לעיון הצדדים), בו טען, כי החקירה הנגדית היתה תוך "זלזול עמוק" בו, וכי מבקש, שבית המשפט לא יקבל הסדר הטיעון.

עוד ציין, כי בגין עבירת המין עליה נשפט - חויב לשלם פיצוי בסך 30,000 ₪ למתלוננת בשל נשיקה אחת, ומכח "האחידות בענישה", מבקש שלא יקלו ראש במי שפגעו בו ולפסוק באופן שיתן "ביטוי הולם לכאב, להשפלה, לנזק הפיזי והנפשי" וכן ל"פגיעה בכושר ההשתכרות" שנגרמה לו (כך במקור).

עם זאת, גם בסיומו של מכתב זה, שב המתלונן וציין, כי אינו מבקש לפגוע במקור פרנסתו של מי מהנאשמים או בבני

משפחתם.

מטעם ההגנה הוגשו, לעניין העונש, המסמכים הבאים:

· אסופת תעודות והמלצות בנוגע לנאשם 1 (נ/1), מהן עולה, כי סיים שירות צבאי בסדיר ובקבע, בן 11 שנים, כלוחם חי"ר, רובאי צלף, תוך שזכה לאות השירות הצבאי ואות מלחמת לבנון השניה. מפקדיו העריכוהו כשקט; אחראי; בעל כושר חשיבה; חברותי; בעל כושר לעבודת צוות; מבצע את המוטל עליו.

מטעם שב"ס הוגשו סיכומי ראיון, מהם עולה כי סיים קורס פיקודי להכשרתו כסמל אגף; הישגיו בקורס היו טובים; במסגרת תפקידו הוערך כמנוסה; בקיא בתפקידו; חרוץ; אמין; ממושמע, בעל מוטיבציה גבוהה; בעל יחסי אנוש טובים; משרה אווירה טובה במשמרת

עוד עולה מאסופת המסמכים כי בעת שנדרשה הארכת שירותו האחרונה - הוארך השירות באופן זמני בלבד, תוך המתנה לתוצאות ההליך המשפטי דנן;

· אסופת תעודות והמלצות בנוגע לנאשם 2 (נ/2), אשר הוערך על ידי מפקדיו בשב"ס כאמין; ראש גדול; מודע למתרחש סביבו; מקצועי; לויאלי; מבצע עבודתו נאמנה; מפגין הזדהות וערכיות כלפי הארגון;

· עוד הוגש, מטעם ההגנה, מזכר (נ/3), המתעד תלונה שהוגשה מטעם המתלונן כלפי מפקח עברייני המין, בגין תקיפה;

כן הוגש מכתב סיכום בנוגע למתלונן מבימ"ר אוהלי קידר, המתעד הפרות משמעת ופרובוקציות, הן במהלך החזקתו בבית הסוהר אוהלי קידר והן במתקני כליאה קודמים.

הערכות שירות המבחן למבוגרים

בעניינו של הנאשם 1 הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 40, נשוי ואב לשניים.

בעבר - פקדו את משפחתו אסונות קשים, כשבפעם אחת - נשרף ביתו כליל ובחלוף שנתיים - נפטרו שתי בנות תאומות, שנולדו לו בהיותן בנות מספר ימים.

הנאשם הוא דור שני לשירות בשב"ס, כשאביו - כיום, בעל חנות למוצרי חשמל, סיים שירות כקצין בשב"ס.

הנאשם סיים בגרות מלאה במגמה ביולוגית ולאחר מכן התגייס לשירות צבאי כלוחם, תוך שקודם לתפקיד פיקודי והמשיך 9 שנים בשירות קבע - לאחר מכן ממשיך לשרת במילואים - לאחר שחרורו עבד בתחום האבטחה, ומשנת 2011 - משרת בשירות בתי הסוהר ומוערך בשירותו כבעל משמעת עצמית, הישגים גבוהים, מוטיבציה גבוהה לקידום. הליך קידומו הוקפא לפני כ 3 שנים בשל הסתבכותו זו.

הנאשם נטל אחריות על העבירה. לדבריו, הגיע למקום בשל קריאת מלחצן המצוקה, עקב קטטה אלימה. לדבריו, במהלך האירוע - התקשה לבצע את המשימה, העניינים הסתבכו והוא פעל בפזיזות ובאימפולסיביות, תוך הפעלת כוח פיזי בהתנהלות לא נכונה, שגרמה לאירוע לצאת מכלל שליטה.

הנאשם הביע אמפתיה למתלונן וציין, כי בדרך כלל גישתו לאסירים עניינית ומקצועית וכי הוא מצטער ומתחרט על מעשיו.

שירות המבחן העריך, כי עד כה לא ביטא הנאשם את מכלול מצוקותיו הרגשיות, אשר נבעו מהחוויות הטראומטיות בחייו, וכי בשל כך - ברגעי לחץ ומצוקה - קיימת אצלו הצפה רגשית המביאה להתנהגות פזיזה ואימפולסיבית. באירוע נשוא כתב האישום פעל הנאשם באופן לא מווסת וללא שיקול דעת מותאם לסיטואציה.

עם זאת, התרשם שירות המבחן, כי המדובר במי שפועל במסירות, תוך גילוי מחויבות והתמדה במסגרות שונות לאורך חייו, באופן עקבי ורציף, תוך ניצול יכולות אישיות גבוהות לקידום ולעשייה.

שירות המבחן התרשם, כי האמפתיה שהביע הנאשם למתלונן - כנה.

שירות המבחן התרשם, כי ההליך המשפטי היה בעל אפקט הרתעתי משמעותי כלפיו.

לסיכום - התרשם שירות המבחן, כי הסיכון להישנות מעשים דומים - נמוך, ולנוכח התרשמותו מהנאשם, כמו גם על מנת לפגוע פגיעה בעתידו התעסוקתי והמקצועי, בא בהמלצה שיקומית - חינוכית, להימנע מהרשעתו בדין, תוך חיובו בעבודות במסגרת צו של"צ ופיצוי לנפגע העבירה.

בעניינו של הנאשם 2 הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 31, נשוי.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית.

מגיל 15, החל לעבוד.

סיים שירות צבאי מלא כלוחם בחטיבת הנח"ל.

עם שחרורו מהצבא, עבד, בין היתר, כמאבטח מעברי גבול, בתחנת משטרה ובמתקנים מסווגים.

החל משנת 2016 משרת בשב"ס ומוערך על ידי מפקדיו כאחראי, בעל מוטיבציה, הממלא תפקידו בצורה טובה.

אבי הנאשם - פנסיונר שעבד כמורה מטעם משרד החינוך.

אשר לאירוע נשוא כתב האישום - לדברי הנאשם - היה בתחילת שירותו בשב"ס, כשביקש להוכיח עצמו. לדבריו, הוזעק למקום, עקב תקרית אלימה, שהתפתחה בין שני אסירים, וכשהגיע למקום - הבחין כי חברו - סוהר אחר - נפגע במהלך ניסיונו להפריד בין הניצים.

לדבריו, כשהובהל המתלונן למרפאה, צעק וגידף את הסוהרים.

לדבריו, חש את הסיטואציה כמלחיצה ואף חש כעס כלפי המתלונן ובמצב זה - התקשה לווסת את עצמו והחל להכות את המתלונן.

לדבריו, לאחר המעשה - חש תחושות בושה וחרטה ואף הבין, כי היו חלופות אחרות בהן יכול היה לפעול.

שירות המבחן התרשם, כי מביע אמתיות כלפי המתלונן.

שירות המבחן התרשם כי הוא נוטל אחריות על החלקים הבעייתיים באישיותו.

שירות המבחן התרשם, כי המדובר במי שאינו בעל תפיסות אלימות או התנהגות אלימה בדרך כלל, לרבות במסגרת תפקודו כסוהר.

שירות המבחן התרשם, כי רמת הסיכון להישנות עבירות - נמוכה.

לאור האמור - בא שירות המבחן בהמלצה לנקוט עם הנאשם בענישה שיקומית - חינוכית במסגרת צו של"צ, תוך הימנעות מהרשעתו בדין, על מנת שלא לפגוע בפרנסתו.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טענותיה לעונש בכתב (ת/3) וכן השלימה אותן על-פה.

הדגישה התביעה בשלמות גופו של המתלונן; בשלטון החוק ובסדר הציבורי; התביעה טענה, כי הסוהרים אמונים לשמור על ביטחונם של האסירים ועל כן - אין להקל ראש, כאשר מנצל מי מהם הסמכויות שבידיו כדי לפגוע באסיר. לפיכך - ביקשה להעביר מסר "חד משמעי" לגינוי מעשיהם של הנאשמים בדמות ענישה מרתיעה.

התביעה טענה, כי אין מקום להימנע מהרשעת הנאשמים בדין.

התביעה טענה למתחם ענישה, שינוע בין מספר חודשי מאסר, אשר ירוצה, במידת האפשר, בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל, בצירוף עונשים נוספים של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

במסגרת המתחם - עתרה התביעה לעונש מאסר בפועל בן מספר חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, ביחד עם יתר העונשים שפורטו לעיל.

התביעה הוסיפה, כי אין ליתן משקל לאופן התנהגותו של המתלונן כאסיר. עוד ביקשה, להימנע מליתן משקל לדברי המתלונן, כי סולח לנאשם.

ההגנה טענה בנוגע לנסיבותיהם האישיות החיוביות של הנאשמים.

מעבר לנסיבות שפורטו בתסקירים הוסיפה ההגנה, כי הנאשם 1 בן למשפחה שכולה, כששניים מבני משפחתו נפלו בשירותם הצבאי, ובן משפחה נוסף - נהרג בפיגוע חבלני. בן משפחה נוסף משרת כקצין בחטיבת גבעתי.

לטענת ההגנה - מעשה העבירה אינו מאפיין את הנאשמים ויש לנקוט כלפיהם במידתיות.

לטענת ההגנה, הרשעת הנאשמים בדין - עלולה לפגוע בהם באופן, שאינו מידתי.

ההגנה ביקשה ליקח בחשבון את משך הזמן, שחלף מאז האירוע.

עוד נטען כי קידומם של שני הנאשמים מעוכב מאז האירוע, הן עיכוב דרגה והן מניעה מלהשתתף בקורסים ובכך היה פן נוסף של ענישה כלפי הנאשמים.

אשר לנאשם 2 - מתבקש בית המשפט ליתן משקל לעובדה, כי העבירה נעברה בתחילת שירותו, בטרם היה בידיו

להטמיע את ערכי השב"ס.

בדברו האחרון של הנאשם 1 ביקש שוב סליחה מהמתלונן; סיפר כי נוהג בכבוד כלפי כל אדם; סיפר על שירותו בשב"ס - כאשר בכל משמרת, נוסע שעות ארוכות כדי להגיע מגבול לבנון למתקן הכליאה בו משרת (כיום - במצפה רמון).

סיפר, כי נלחם במלחמת לבנון השנייה.

סיפר כי ממתין ללידת בנו השלישי.

סיפר על הלקחים שהפיק מהמקרה וכיצד כיום - מחנך את ילדיו לא לנהוג באלימות גם אם תוקפים אותם.

בדברו האחרון של הנאשם 2 מסר, כי מתחרט על מעשיו, וכי הפיק מהם לקח לכל החיים.

סיפר עוד, על הפגיעה שגרם לעצמו, הן מבחינה כספית והן מבחינת הקידום בעבודה.

סיפר כי לחם במבצע "עופרת יצוקה".

ביקש מבית המשפט, שתינתן לו הזדמנות.

דין והכרעה

העבירה שעברו הנאשמים - אינה קלה.

מעבר לחומרה שבהפעלת אלימות כלפי כל אדם, שיש בה משום פגיעה בכבודו ובאוטונומיה שלו על גופו - הרי, במקרה דנן, קיים פן חומרה נוסף והוא - כי המתלונן הוחזק במתקן כליאה, תחת מרותם של הנאשמים, אשר שימשו כחלק ממערך, המחויב לשמור על כבודו כאדם ועל שלמות גופו.

הוסף לאמור, הותקף המתלונן כשהוא כבול ואינו מסוגל להתגונן.

גם אם, כטענת ההגנה, המדובר במתלונן שהיה אסיר בעייתי ופרובוקטיבי (אמנם הוצג רישום משמעתי, אך אין בידי בית המשפט די נתונים כדי לקבוע זאת) - וגם אם נפצע, במהלך האירוע, סוהר נוסף, חברם לשירות של הנאשמים - אפילו אם, כדברי הנאשם 2, התייחס המתלונן באופן פרובוקטיבי כלפיהם, כשהם הגיע ולמקום כדי לעזור לו ולחלצו מהקטטה

בה היה מעורב - אין הדבר מצדיק שימוש באלימות כלפי אסיר ובידי מערכת שב"ס כלים חוקיים, על מנת לאכוף המשמעת במתקן הכליאה.

אשר למתחם הענישה - לאחר עיון בפסיקה שהוצגה, יעמידו בית המשפט בין עונש מאסר צופה פני עתיד, בצירוף עונש במסגרת צו של"צ, ועד למאסר בפועל בן שנה.

ראו ע"פ 1398/04 **רוקון נ' מדינת ישראל** (מאסר בעבודות שירות); ע"פ 3348/03 **דקסי נ' מדינת ישראל** (מאסר צופה פני עתיד).

במקרה דנן - לאור הפרוגנוזה החיובית העולה מתסקיר שירות המבחן בנוגע לשני הנאשמים, תרומתם למדינה ולחברה, הן בשירותם הצבאי, לרבות לחימה בפועל ממש במבצעים קשים והן בשירותם בשב"ס; תפקודם לאורך השנים כאזרחים עמלניים ונורמטיביים, שומרי חוק - יעמיד בית המשפט את העונש על הצד הנמוך של המתחם.

אשר לשאלת הרשעת הנאשמים בדיון: המבחן העדכני לשאלה זו נסמך על שני אדנים. האחד - האם המדובר בעבירה, שמבחינת האינטרס הציבורי, או המסר לציבור - ניתן לסיים הדיון בה תוך הימנעות מהרשעה בדיון; השני - האם עלה בידי ההגנה להצביע על חשש קונקרטי לפגיעה משמעותית בסיכויי השיקום של מי מהנאשמים, מעבר לפגיעה הנלווית לכל רישום פלילי. ראו רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים).

לעת האחרונה, נשמעו קולות, הקוראים להחלת תבחנים ליברליים יותר, לעניין זה, תוך מעבר משיח של "לפנים משורת הדין" לשיח של "מידתיות" והצבת רישום ללא הרשעה כחלק לגיטימי במסגרת מתחם הענישה.

ראו מאמרם של ד"ר שי ורונזר ועו"ד משה קשלס, **ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין, משיח של חסד לשיח של מידתיות** (הסניגור 257, ע' 4).

לטענת כותבי המאמר - מוצע לזנוח המבחנים הקיימים ולקבוע, כי במקרים בהם מוצא בית המשפט, שהרשעת הנאשם בדיון מהווה, כשלעצמה, עונש חמור מידי, שאינו מקיים את עיקרון ההלימה - ניתן יהא להימנע מהרשעת הנאשם בדיון, לא כפסיקה לפנים משורת הדין, אלא כביטוי לעונש ההולם והראוי באותו מקרה.

לעת הזאת, יושאר הדבר בצריך עיון, אך מכל מקום, במקרה דנן, מוצא בית המשפט, כי האירוע נושא כתב האישום - עומד בתבחנים הקיימים בפסיקה ומאפשר הימנעות מהרשעה (כאמור, הנאשמים טרם הורשעו בדינם, ועל כן - אין צורך בביטול הכרעת דין מרשיעה).

אשר למעשה העבירה עצמו, אמנם, אין להקל ראש בשיקולי החומרה, היות שהמדובר באלימות שהופעלה, שלא כדין, על ידי מי שמשרתים כאנשי חוק וכאמור גם, אמונים על הבטחת שלומו של הנפגע. ברגיל - לא בנקל תסכון תקיפה כזו,

על ידי איש חוק, עם החרג של הימנעות מהרשעה בדין. זאת, היות שאיש חוק חב חובה מוגברת של נאמנות לציבור, מכוח האמון והסמכויות הניתנים בידיו.

ראו בג"צ 7074/03 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד מח (2) 749.

ברם, במקרה דנן - מצטרף נתון, שיש בו כדי לשנות את התמונה: האלימות שהופעלה, לא היתה במסגרת אירוע מתוכנן, בקור רוח, במטרה מראש להעניש המתלונן או לפגוע בו, אלא כהמשך לפעילות מבצעית, במסגרת אירוע בו התפתחה קטטה באגף, הושמעו אותות מצוקה והנאשמים הגיעו למקום בחיפזון, לאחר שסוהר אחר נפגע ונפצע במהלך האירוע. בנסיבות אלה ובתוספת האינטראקציה עם אסיר או אסירים, שבלשון המעטה יאמר, כי לא היתה קלה - הגיבו הנאשמים, כפי שציין שירות המבחן למבוגרים, תוך קושי לווסת את התנהגותם והתפרצו באלימות כלפי המתלונן.

כמובן, המדובר במעשה אסור, אך כשמדובר במעשה נקודתי, בהמשך לאירוע מבצעי, והוא אינו מאפיין התנהגותו של כל אחד מהנאשמים, הן לפני המקרה והן לאחריו - לא ניתן לומר, כי המדובר בסוג עבירה כזה, שאינו מאפשר לשקול את שאלת ההרשעה.

אשר לשאלת הפגיעה הקונקרטית בשיקומם של הנאשמים - במקרה דנן - עלה בידי ההגנה להצביע על פגיעה כזו, לא כאפשרות תיאורטית, אלא ממש, במישור המעשה, היות שקידומם של הנאשמים מעוכב וגורמי שב"ס ממתינים לסיום ההליך, כדי לקבל החלטה בדבר המשך שירותם.

כאן, יש ליקח בחשבון כי שני הנאשמים, התנדבו לשירות צבאי קרבי, כשאינם מחויבים בכך, לאור המגזר אליו משתייכים; לחמו כתף אל כתף לטובת העם והמדינה; גם לאחר סיום שירותם - המשיכו בפעילות, שהיא בעלת זיקה לתחום הביטחוני ובסופו של דבר - התגייסו שניהם לשירות בשב"ס, אותו מבצעים על הצד הטוב ביותר, כשהערכות המפקדים מדברות בעד עצמם.

שני הנאשמים הגיעו מנקודת פתיחה שאינה פשוטה.

הרשעתם בדין - וכתוצאה מכך - בסבירות ממשית - סיום שירותם - יהיה בה כדי למוטט את כל הישגיהם, עליהם עמלו שנים כה רבות, באחת, ויתכן אף להטיל אותם ואת בני משפחתם כנטל על החברה.

לכל אלה יש להוסיף, את עמדת המתלונן - נפגע העבירה - אשר מחל לנאשמים, וגם במכתבו המאוחר חזר על כך, כי אינו מעוניין לפגוע בפרנסתם.

עוד יש ליתן משקל לחלוף הזמן מאז המקרה - שלוש שנים ומחצה, במהלכם המשיכו הנאשמים בשירותם, זמן שהיה בו כדי להצביע על כך, שהנאשמים אינם שבים לסורם.

כן ניתן משקל לפגיעה שכבר נגרמה לנאשמים תוך מניעת קידומם, שהיא פגיעה גם במישור הכלכלי.

אל מול ההמלצות ותעודות ההוקרה להם זכה הנאשם 1, תוצב העובדה, שהנאשם 2 עבר העבירה בתחילת שירותו ובטרם היה בידו להפנים את פקודות שב"ס ואת אופן ההתנהגות הראוי והנכון.

האיזון בין כלל השיקולים מביא למסקנה, כי במקרה דנן, באופן חריג ומבלי שיהא בכך משום תקדים למקרה אחר, יאמץ בית המשפט המלצת שירות המבחן למבוגרים להימנע מהרשעת הנאשמים בדין.

עם זאת, לאיזון התמונה הענישתית - יושת צו של"צ בהיקף גדול יותר מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן למבוגרים וכן יחויב כל אחד מהנאשמים בפיצוי משמעותי למתלונן נפגע העבירה.

עצם ההליך שנוהל, תוך עיכוב קידומם של הנאשמים, ביחד עם חיובם בעונש במסגרת צו של"צ וכן תשלום סכום שאינו מבוטל למתלונן - יהיה בו משום תגובה חברתית הולמת למעשיהם של הנאשמים, גם מבלי להביא, כאפשרות ממשית, לפגיעה בהמשך שירותם.

סוף דבר, מבלי להרשיע הנאשמים בדין - יחויב כל אחד מהם כדלקמן:

א. כל אחד מהנאשמים ירצה עבודות של"צ בהיקף של 300 שעות, בהתאם לתכנית השל"צ שתגובש ע"י שירות המבחן ותוגש לבית המשפט בתוך 30 יום מהיום. על כל אחד מהנאשמים להתייצב, בתוך 7 ימים מהיום, בשירות המבחן, לקבלת הוראות בנוגע לריצוי עבודות השל"צ. הנאשמים מוזהרים, כי אי התייצבות מי מהם לריצוי עבודות השל"צ, או אי שיתוף פעולה בנוגע לריצוי - עלול להביא להפקעת צו השל"צ ולדיון מחדש בשאלת העונש בתיק זה, על כל המשתמע מכך;

ב. כל אחד מהנאשמים יפצה את המתלונן - נפגע העבירה - בסך 12,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 01.06.20.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ט שבט תש"פ, 24 פברואר 2020, במעמד הצדדים.